

PODOBENSTVÁ O POKLADE V POLI A O VZÁCNEJ PERLE (17. nedeľa cez rok)

Ježiš povedal zástupom: „Nebeské kráľovstvo sa podobá pokladu ukrytému v poli. Keď ho človek nájde, skryje ho a od radosti z neho ide, predá všetko, čo má, a pole kúpi. Nebeské kráľovstvo sa podobá aj kupcovi, ktorý hľadá vzácne perly. Keď nájde veľmi cennú perlu, ide, predá všetko, čo má, a kúpi ju. (Mt 13, 44-46)

Perla i ukrytý poklad v evanjeliách sú obrazmi Boha.

Obe podobenstvá sú si dosť podobné. Podobenstvo o poklade bolo v Ježišových časoch bližšie roľníkom, to o perle skôr obchodníkom. Rozdiel medzi nimi je v tom, že poklad na poli človek našiel náhodou, perlu, naopak, po dlhom hľadaní. Prvý prípad sa ukazuje ako výsledok šťastia, druhý ako ovocie snahy a námahy.

Podobne aj príbehy viery u človeka sa nám javia buď ako proces – ako systematické usilovné hľadanie Boha alebo ako nečakaný okamih náhleho obrátenia, kedy človek odrazu mnohé pochopí vo Svetle. Takto si Boh našiel Zacheja v korune figovníka, Augustína v záhrade, kde do ticha stačilo zaznieť detskému nápevu „*Tolle, lege*“ – „*Vezmi, čítaj*“, Charlesa Foucaulda, keď sa prišiel iba nezáväzne porozprávať o náboženstve, a spovedník žiadal od neho, aby sa najskôr vyspovedal.

Bol to ale naozaj zdroj viery až v onom rozhodujúcom momente? Nemohla viera týchto ľudí zrieť už dávno predtým kdesi v ich vnútri?

V prípade mýtnika Zacheja to naznačuje Lukášovo evanjelium v originálnej verzii, keď Zachej povie Ježišovi: „Polovicu svojho majetku *dávam* chudobným a ak som niekoho oklamal, *vraciam* štvornásobne.“ To znamená, že dávať almužnu a naprávať zlé činy nebolo Zachejovým spontánnym rozhodnutím až po stretnutí s Ježišom, ale praxou, ktorú konal už predtým.

Podobne sa môžeme pýtať aj v prípade Augustína, či bol pre neho až tak dôležitý moment svetlého okamihu v záhrade, a či nie skôr niekoľkoročné intenzívne intelektuálne hľadanie, štúdium, premýšľanie, vplyv biskupa Ambróza...?

Alebo Charles de Foucauld. Chcel sa viac dozvedieť o kresťanstve, a tak sa rozhodol vyhľadať nejakého vzdelaného kňaza. Poradili mu abbé Huvelina. Našiel ho v jeho spovednici a hneď mu povedal, že sa neprišiel spovedať, lebo nemá vieru, ale že by chcel nejaké poučenie o katolíckom náboženstve... A energický abbé Huvelin mu kázal kľaknúť si a vyspovedať sa. A keď ho poslal k svätému prijímaniu, v tej chvíli sa Charles cítil ako márnratný syn, Otcom prijatý s nevýslovnou dobrotou, bez potrestania, bez pokarhania, bez pripomínania minulosti. (Lk 15)

Avšak z rozprávania Charlesa de Foucaulda vieme, že už predtým, ako sa stretol s abbé Huvelinom, pohnutý akosi veľkou milosťou – hoci neveril v Boha – predsa začal chodiť do kostola. Len sa tam cítil dobre. Trávil tam dlhé hodiny opakovaním modlitby: „Môj Bože, ak si, daj, aby som ťa poznal.“

Všetky tieto príbehy naznačujú, že Božie kráľovstvo je vo svete prítomné v skrytosti, neponúka sa hlučne a okázalo. Ako horčičné zrnko a trocha kvásku. Rozhodne sa preň ten, kto objaví jeho vnútornú hodnotu.